

TÌNH NGƯỜI

Tác giả: **Bùi Nhật Lai** - Truyện ngắn

Chiều 30 tết, mọi người đổ đến chợ, hối hả chọn mua những thứ hàng còn thiếu. Quỳnh lững thững bước vào hàng hoa, trời cũng đã muộn, số người bán hoa đã về vãn, chỉ còn lại ít người, thấy cô, mấy người bán rồi rít mời.

Cô khẽ gật đầu đáp lại, cô thấy có hai đứa bé tầm 8, 10 tuổi đang ngồi cuối dãy, cạnh cây đào nhỏ, cậu con trai có vẻ sốt ruột, nhón nhác ngó người mới tới, đứa chị đang ngồi vẽ mặt tỏ rõ sự buồn nản. Thấy cô tiến đến gần, thằng bé lấy tay kéo chị nói thì thầm:

- Kia chị...có khách.

Vừa nói nó vừa nhìn cô như muốn bảo chị nó là mời cô mua đào thì phải. Nó cứ rụt rè lấy tay kéo áo chị mấy lần.

Khi cô đã đứng trước mặt, con bé mới ngược lên nhìn với ánh mắt đượm buồn, nửa như muốn nói, nửa như ngại ngùng, đúng lúc đó thằng em ngồi bên lại lấy tay huých vào chị như thúc giục. Thấy vậy chị vội đứng dậy, nó khẽ nói chỉ đủ cho chị nghe rõ:

- Cô mua giúp cháu cây đào này đi ạ !

Cô ngắm cây đào, tuy nhỏ nhưng được uốn tía khá kỳ công, tuy không đẹp lắm nhưng bù lại nó rất nhiều nụ và hoa chỉ mới nở lưa thưa . Cây này chỉ mai kia hoa sẽ nở rộ. – Cô thoáng nghĩ trong đầu như vậy. Rồi cô nhìn hai đứa trẻ, con chị trông vẻ mặt thanh tú, nước da trắng, khuôn mặt xinh xắn trông rất hiền từ, nó mặc chiếc áo phao đã cũ, thằng em mặt gầy, những cặp mắt rất sáng. Nhìn chúng cô đoán chắc bố mẹ chúng làm ruộng. Thấy cô không nói gì hai đứa dường như nín thở chờ đợi.

- Nhà các cháu có xa không ? Các cháu đi bằng gì đến đây?

- Dạ nhà chúng cháu cách đây 8 cây số cô ạ !

- Chị em cháu đi bộ khiêng đào đến ạ! – Không để cho con chị nói hết câu, thằng em có vẻ sốt ruột nói tiếp ngay, dường như nó muốn trả lời thật nhanh để xem cô có mua hay không?

Nhìn ánh mắt như cầu khẩn, van lơn của hai chị em, khiến chị nảy lòng thương cảm. Chúng là những đứa trẻ đang tuổi ăn, tuổi lớn mà đã phải bươn trải thế này chắc hoàn cảnh cũng khó khăn. Đoán biết tâm lý của hai đứa đang sốt ruột và lo không bán được cây đào nên chị nói luôn:

- Được rồi cô sẽ mua cho các cháu ? Thế mẹ đâu mà không đi bán lại để các cháu đi thế này, tí về nhà tôi mất ?

- Dạ...dạ ... – Con chị áp ứng.

- Thế mẹ cháu đâu ?

- Mẹ cháu vừa mất cô ạ ! – Nó nói vậy, mắt đã ầng ầng nước. Nó cúi vội xuống lấy tay áo quệt nước mắt.

- Ôi vậy sao ? – Cô tiến đến kéo nó vào bên mình, con bé bẽn lễn khẽ áp người vào cô, thật sự cô cũng không biết nói gì để an ủi nó. Trong khi thằng em hau háu hết nhìn chị nó, lại nhìn cô chờ đợi. Để con bé qua cơn xúc động. Cô ngồi xuống bên nó nhẹ nhàng hỏi:

- Thế cây đào này bán bao nhiêu ?

Thằng em dường như quá nóng ruột nó sốt xắng đáp luôn :

- Bố dặn 200 là bán ạ ! Để lấy tiền mua vàng hương cho mẹ.

Lúc này con chị dường như đã bình tĩnh lại, nó nói:

- Bố dặn thế nhưng giờ cô trả bao nhiêu tùy ạ ! Từ trưa đến giờ không có ai hỏi cả – Nó thật thà nói.

- Được rồi cô trả đủ cho cháu. Nhưng giờ hai cháu ngồi đây chờ cô vào chợ mua mấy thứ nhé. Tiền đây cháu cầm lấy.

Thằng em thấy vậy mắt nó sáng lên vì sung sướng, con chị cầm tiền và nói:

- Cháu cảm ơn cô ! Cô vào chợ đi chúng cháu chờ ạ !

- Thế bố đã sắm được những gì ở nhà rồi ?

- Dạ nhà có 3 con gà, còn bánh chưng dì cháu gói cho rồi, giờ có tiền này về cháu mua hoa quả và vàng hương cho mẹ nữa thôi !

Cô đi vào chợ mua đầy hai túi hoa quả và bánh kẹo, và không quên mua cả vàng hương, cô lễ mễ xách ra chỗ hai chị em con bé. Rồi cô lái xe chợ hàng lên thùng bán tải, hai chị em nhanh nhẹn khiêng cây đào giúp để lên thùng xe. Xong xuôi, cô bảo hai đứa:

- Bây giờ mới có 4 giờ, còn sớm, cô sẽ đưa các cháu về nhà luôn không đi bộ gần chục cây số sẽ bị tối bố lại mong. Con chị ngần ngại vẻ như lo lắng điều gì nó bảo:

- Dạ cháu cảm ơn cô nhiều, cô thật tốt. Giờ cô để bọn cháu tự về, hai chị em cháu chạy cũng chỉ khoảng gần tiếng là về nhà thôi, cháu không dám làm phiền cô nữa !

Thằng em nhìn chị tiu ngriu, mặt lộ rõ vẻ thất vọng. Chắc nó đang nghĩ chị “đại quá được ngồi ô tô mà lại không đi”! Nó cúi xuống huých vào chị nó rồi lý nhí:

- Chạy mệt chắc phải mất hơn tiếng mới về được, mà chị chạy chậm toàn bắt em phải đợi thôi !

Biết tâm lý của chúng chị ôn tồn bảo:

- Cô mua sắm xong rồi, đằng nào cô cũng thuận đường qua nhà cháu, cứ lên xe, cô đưa về, về tí đến nơi hai đứa đỡ phải chạy.

Không kịp để chị nó đồng ý thằng em đã leo tót lên xe. Trước thái độ ân cần của cô, con chị lưỡng lự chút rồi nó cũng chui vào xe. Thằng em thích thú cười tít mắt, con chị mắng:

- Em chỉ được bộ thế là nhanh. – Rồi quay sang cô nó nói: – Cháu cảm ơn cô !

Thằng bé cũng lý nhí nói:

- Dạ cháu cảm ơn cô ạ !

Khi xe về đến ngõ, cô mở cửa xe và xách hai gói quà đưa cho hai chị em.

Chúng vô cùng ngạc nhiên, không để cho chúng kịp nói gì cô ôn tồn bảo:

- Cháu mang vào nhà đi, coi như đây là quà mừng năm mới của cô với gia đình cháu, các cháu đừng ngại gì !

- Ôi cô cho chúng cháu nhiều thế này ? Vậy cô vào nhà cháu đã !

- Thôi giờ cô phải về làm cỗ cúng tất niên, tết cô rảnh sẽ quay lại thăm các cháu !

- Chúng cháu cảm ơn cô ! À cô tên là gì thế ạ ?

Vờ như không nghe thấy, cô đóng vội cửa và lái xe đi. Qua kính chiếu hậu, cô thấy hai chị em nó đứng vẫy tay mãi cho đến khi xe vào khúc cua khuất hẳn sau khóm tre làng. Dọc đường về cô thấy thật vui khi nghĩ món quà hẳn sẽ đem lại cho hai đứa trẻ niềm vui nho nhỏ trong những ngày tết !

Bùi Nhật Lai.

Theo Fb Nhật Lai (những câu chuyện nhân văn)

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CAAqdPnXJk2Z2zf0nJjdJYTKWktrYkvUQqPO1jZ471hjtufSJ%3DA%40mail.gmail.com>.

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9700 TÁC PHẨM